

[Ludvigsen.]
tingelser for Fiskebestanden, der besørger af det lette Vaadtræk, saaledes som dette øves i vore Farvande. Fiskeriet maa ikke indskrænkes, men skal være saa alsidigt som muligt, det giver de største Muligheder for et godt Fiskeri. Skal den Del af Befolkningen, der nu beskæftiger sig med Fiskeri og lever deraf, kunne vedblive dermed, maa der føres en Politik, der tillader enhver at drive det Fiskeri, som efter hans Evner passer ham bedst, med ligelig Hensyntagen til alle Sider.

Jeg skal derefter gaa over til at gøre nogle Bemærkninger til de enkelte Paragraffer.

Det hedder i § 1, 1ste Stykke:

„Paa dansk Søterritorium skal det med de i denne Lov fastsatte Begrænsninger staa alle og enhver, der enten har dansk Indfødsret eller i de sidste 2 Aar har haft fast Ophold her i Landet, frit for at drive Fiskeri overalt, hvor ingen særlig Ret til Fiskeriets Udøvelse have.“

Jeg ved ikke, om man har en tilsvarende Bestemmelse i Udlandet, om danske Fiskere, hvis de kommer til Udlandet og opholder sig der i to Aar, saa frit kan drive Fiskeri der. Er det Tilfældet, er det ikke noget at sige til denne Bestemmelse, men ellers vil jeg dog mene, at et Ophold her i Landet af to Aar er lidt for kortvarigt for at opnaa samme Ret, som danske Borgere har til frit at drive Fiskeri i danske Farvande.

Maa jeg dernæst gøre en Bemærkning til § 4, 4de Stykke, der lyder saaledes:

„Paa saadanne Steder, hvor der efter Fiskerikontrollens Skøn er udsat faststaaende Redskaber i saadan Mængde, at Skade ved Vaadfiskeri maa befrygtes, kan det af Kontrollen forbydes Vaadfiskere at indtage Fiskeplads efter Mørkets Frembrud for at bruge denne til Fiskeri om Natten, hvorom fornøden Bekendtgørelse vil være at udstede.“

Denne Bestemmelse, tror jeg, vil ikke let kunne faa nogen praktisk Betydning, idet det er sjældent, at noget Farvand i Danmark er saaledes vedvarende besat af faststaaende Redskaber, at man kan faa Tid til at bekendtgøre, at der ikke maa finde andet Fiskeri Sted der. Imidlertid, det er ikke nogen særlig stor Ændring, og jeg henleder blot det kommende Udvalgs Opmærksomhed derpaa.

Jeg skal dernæst gøre nogle Bemærkninger til § 7; det er en af de Paragraffer, som der ikke er rørt synderligt ved siden

Loven af 1888, i hvilken den er et meget vigtigt Led. Der skabtes i Virkeligheden ved denne Paragraf nye Muligheder for Udvidelse af Ejendomsretten for Kystejerne til Havet ud for deres Grund, en Ejendomsret, der havde sin Oprindelse i Christian den Femtes Danske Lov og svagt kunde føres tilbage lige til Valdemars Jydske Lov. Paragraffen omhandler Fangst af blank Aal i Trækket langs de danske Kyster i Efteraarsmaaneder, men Fangsten skulde ske i en nærmere beskrevet Indretning, det under Navnet „Aalegaard“ kendte Fangstredskab. Efterhaanden som Udviklingen skred frem, og nye bedre fiskende Redskaber blev opfundet i Slutningen af forrige Aarhundrede, opdagede Kystejeren eller Stadeejeren imidlertid, at det nu gjaldt at faa forandret dette Redskab til et mere fiskedygtigt Redskab og saa at faa det gjort lovligt, saa det kunde nyde den samme Beskyttelse som de gamle Aalegaarde. Disse Bestræbelser kronedes med Held, idet Bestemmelser i saa Henseende blev optaget i § 7 i den Lov, der i 1888 blev ført igennem Rigsdagen. Men ikke nok hermed, man fik ogsaa udvidet Retten paa anden Maade. Før havde Retten kun omhandlet Fiskeri efter Aal, og det kaldtes Aalestader, men nu kom det til at hedde Fiskestader, og Tiden for Fisket blev ikke som før Efteraarsmaanederne, men efter Ejerens eget Ønske hele Aaret og gjaldt al Fisk. Det var navnlig i det nordlige Øresund, det gik saaledes; helt saa galt gik det ikke i det øvrige Land, men den udvidede Ejendomsret, som § 7 gav, blev dog gennemført. Retten var dog behæftet med den Klausul, at for saa vidt Kongens og den menige Mands Ret krævede det, kunde den helt ophæves. At man i det hele taget i 1888 og senere, sidst i 1907, forandrede hidtil gældende Ret, beviser da ogsaa, at denne Ret kan der lovgives om, og det beviser tillige, at Samfundet, Staten, aldrig bør give sin Ret til at forandre Forhold vedrørende hele dette Spørgsmaal fra sig. Denne Udvidelse af disse Rettigheder blev hurtigt meget upopulær i hele den danske Fiskerbefolkning, med Undtagelse af Stadeejerne naturligvis, som een Gang havde faaet Retten og ikke vilde af med den igen. Bort med alt Privilegium paa dansk Søterritorium — under denne Devise førte Fiskerne deres Kamp for at faa slettet denne Ret eller i det mindste faa den ført tilbage til det, den var, før vi fik Loven af 1888, nemlig de gamle Aalegaarde, der røgtes over en Bro, uden at Baad er nødvendig.

At der var Alvor i denne Kamp, tør vel være bevist derved, at der af Regeringen blev nedsat en Kommission til at undersøge